

A kiszabott id?

2019 augusztus 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A végén a kaszás egyformán begy?jt mindannyiunkat.

Amióta ember az ember, mindig különleges szeretett volna lenni. Közepesen sikeres hadvezérek már az ókor hajnalán úgy vésették fel a nevüket a diadaloszlopokra, mintha legalábbis félistenek lennének. *Petronius* a *Trimalchio* lakomájában nemcsak a római étkezés világába kalauzol bennünket, de kiderül az is, hogy a Kr. u. els? században pontosan olyan taplók voltak az úgazdagok, mint manapság.

Évszázadokkal kés?bb az angol *Thackeray* pedig önálló m?vet (Sznobok könyve) szentelt azoknak a polgártársainknak, akik tiszteletre méltóak szeretnének lenni, miközben semmi tiszteletre méltó nincs bennük.

Különlegességi tudatunkban tehát semmi újszer? nincsen, nagyravágásunk korokon át ível, de az mégiscsak példátlan, hogy erre a cseppet sem vonzó emberi tulajdonságra iparágak épüljenek, mint a XXI. században. A modern nyugati ember nem egyszer?en mutogatja a vagyontárgyait, és azok közül is leginkább azokat, amelyek brandként a legelfogadottabbak, hanem valósággal letargiába esik, ha nem birtokolhatja ?ket. Ha nincs semmink, akkor a gyermekeinknek adunk olyan neveket, amelyek jobban illenének egy fejfájás-csillapítóhoz, mint egy él? emberhez. A magazinokból, reklámokból tökéletes test?, de szemmel láthatóan csekély értelm? emberek kínálnak tanácsot, termékeket, persze rendszerint valami ócskaságot, amelyet azonban elegyítenek a különlegesség látszatával. Érvényes ez a párválasztásunkra éppúgy, mint a hajsamponunkra – azt hazudják, hogy más, jobb lesz, ha nekik hiszel, nem a tapasztalataidnak. Már ha vannak, persze.

Falun lakva gyakran, ha nem is naponta járok be Pestre, és ma már szinte el sem hiszem, hogy valaha ott éltem. A zaj, a füst, a tömeg, a durva jelenetek már nem tartoznak a mindennapjaimhoz, ezért jobban felfigyel az ember az apró kellemetlenségekre. Egy-egy ilyen rövid városi sétámon, amely jobbára a munkahelyemig tart, és onnan vissza, mindenféle furcsa figurával találkozni. Láthatóan különlegesek szeretnének lenni, ezért a legkézenfekv?bb megoldást választják: a külsejükkel kezdenek valamit, hogy azonnal felfigyeljenek rájuk az emberek. A fiatal férfi igazi piperk?c, minden drága és puccos rajta, magabiztosan nyomul méregdrága napszemüvege oltalmában, a cip?je ötvenezres mokaszin, az inge árából jóllakna egy tíztagú család. A fiatal lány valósággal felkínálja magát az utcán: nyilván megsért?dne, ha – hmmm – hetérának neveznénk, pedig közszemlére tett mellei, kis farmernadrágból kikandikáló fenéke és virító hasa cégéreként jelzi, hogy mit gondol a saját teste hivatásáról. A szénné tetovált, piercinges, kilyukasztott fül? srác is alighanem azt hiszi, különlegességi fokot lépett, holott inkább viszolyognak t?le az emberek, nem pedig csodálják, ahogyan szegénykém képzeli.

Ezek a járókel?k egyt?l egyik azt hiszik, hogy különlegesek, miközben nem. Illetve nem tudjuk, milyenek. Csak az látszik, hogy semmit nem tudnak magukról, keresgélnek az útjukat, de nem ?k szabnak saját maguknak irányt, hanem az elvárások, a divat, a mások véleménye szerint sodródni. Nem önmagukért, hanem a közfigyelemért öltöznek, ezért végeznek magukon m?téteket, ezért alakítják át a testüket, ha úgy érzik, lemaradnak a versenyben.

Miközben az igazság az, hogy csak néhány évtizedünk van valamiféle választ találni a kérdésre, hogy miért is vagyunk a világon. És a végén a kaszás egyformán begy?jt mindannyiunkat. Elfelejtettük *Villont*, aki igazán nagyra értékelte a szépséget, a hatalommal párosult csáber?t, de mégis megkérdezte: hol van már a tavalyi hó? Ami az ifjú divatcsászárnak valamennyire jól állt, vén fejjel már kéjencségnek t?nik; a kis szexi tündibünci rosszkedv? vénasszony lesz; és a tetovált-piercinges külalak sem igazán passzol az aggastyánkorral.

A régi görögök úgy tartották, hogy az ember inkább fiatalon, ereje és szépsége teljében haljon meg, mert így egyrészt örökké ifjú marad, másrészt elkerüli az id?skor kellemetlenségeit. Ha nem is osztjuk ezt a véleményt, egy biztos: ha sokáig élünk, alkalmasint még nevetségesebbé válunk különlegességi hóbortjainkkal. A vén kamaszok, az örök gimnazisták nem szükségszer?en kedvesek, inkább nevetségesek, sokkal nevetségesebbek, mint fiatalukban. Elkerülhetjük ezt a szégyenletes sorsot, ha legalább néha feltesszük a kérdést, jó-e nekünk, amit csinálunk, jól érezzük-e magunkat a b?rünkben?

Mert hajszolhatod az élvezeteket, persze csak ha szükségszer?nek érzed, de ha különlegességi érzésedet csakis ez dagasztja, akkor ostoba fajankó lettél. Id?nként állj meg egy pillanatra, és emlékezz arra, hogy nem vagy örök élet?! Hogy a halál bármikor, bármelyik pillanatban eljöhet érted. És hidd el, a men? napszemüveged, a szexi kis popsid, a kedvenc orrkarikád nem mentesít az elmúlás alól.

Mi lenne, ha elkezdenél élni?

Hogy ez pontosan mit jelent, annak a kulcsa ebben a mondatban rejlik: nem vagy különleges. Nem jár neked se

több, se kevesebb, te is csak halandó, tévelyg?, törekeny ember vagy, mint bárki más.

Ha ezt megérted, kezd?dhet a manírok és szerepek nélküli, valódi élet. Ne különleges, hanem önmagad legyél, és töltsd hasznosan a kiszabott id?t!

Szentesi Zöldi László - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
